

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.794/2011/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Ulics Erika ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve d.-i (cím) lakos felperesnek - a Dr. Fazokán Tamás ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve d.-i (cím) lakos I. rendű, a Dr. Kozma Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt II.rendű alperes neve d.-i (cím) lakos II. rendű és a Dr. Fazokán Tamás ügyvéd (cím) által képviselt **III.r. alperes neve** d.-i (cím) lakos III. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 8.P.20.886/2010/31. számú ítélete ellen a felperes által 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I-III. rendű alperesnek 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint, a II. rendű alperesnek 100 000 (Egyszázezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes néhai **K. I. J.** (a továbbiakban: az örökhagyó) második házasságából származó gyermeke, míg az I. és II. rendű alperesek az örökhagyó III. rendű alperessel 1962-ben kötött harmadik házasságából származó gyermekei. Az örökhagyónak első házasságából született gyermeke **F. Gyné K. É.**

2000. február 8-án közjegyző által okiratba foglalt lemondási szerződést kötött egymással **K. I. J.** és a felperes. E szerint a leendő örökös a leendő örökhagyó halálának pillanatával a számára megnyíló örökségről leszármazóira is kiható hatállyal lemondott, ezt édesapja tudomásul vette és elfogadta. A szerződő felek kijelentették, hogy a lemondás a kötelest elváró kielégítés fejében történt. A leendő örökhagyó a szerződés megkötésének időpontjában felmért vagyonából a kötelest rész mértékét 2 000 000 forintban értékelte és ezt az összeget a szerződéskötés alkalmával a felperesnek át is adta. Rögzítették továbbá, hogy a szerződéses örökhagyó halálával megnyíló öröklésből a leendő

örökös és annak leszármazói is kiesnek, és a lemondási szerződés a leendő örökhagyó halálakor megnyíló valamennyi vagyontárgy tekintetében érvényes.

Az örökhagyó ugyanezen a napon az első házasságából született gyermekével is ilyen tartalmú szerződést kötött.

2008. április 10-én az örökhagyó elhunyt.

A hagyatéki eljárásban eljáró közjegyző megállapította, hogy a két lemondási szerződés alapján az azt kötő szerződő felek az öröklésből kiestek, s lemondásuk a szerződés tartalmára tekintettel kiterjed leszármazóikra is. A túlélő házastárs bejelentette, hogy a hagyatékhoz tartozó ingatlanokkal kapcsolatban nem, de a **D.** kincstárjegyekkel, gépjárművekkel, az utánfutóval, valamint a **hitelintézet**-nél vezetett számlával kapcsolatosan, azok fele részére vagyontársasági igényt kíván érvényesíteni, s ezt az örökhagyó gyermekei - e per I. és II. rendű alperese - elismerték. Ezt követően közöttük osztályos egyezség jött létre, mely alapján a közjegyző az örökhagyó hagyatékát öröklés jogcímén teljes hatállyal adta át részükre.

A közjegyző végzésével szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság azonban a közjegyző határozatát helybenhagyta.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a 2000. február 8-án kötött lemondási szerződés érvénytelen a Ptk. 210. §-a és a 649. § (1) bekezdés b) pontja alapján, mert nyilatkozatát téves feltevésben tette, illetve az örökhagyó megtévesztette azzal a nyilatkozatával, hogy vagyona 16 000 000 forint értéket képvisel, így az őt illető kötelesrész mértéke 2 000 000 forint. Ezzel szemben a vagyon értéke a szerződés megkötésekor ennél lényegesen magasabb volt. Hivatkozott arra, hogy édesapja arról tájékoztatta, hogy a lemondási szerződés csupán a **D., B. u. ...** alatti ingatlanra vonatkozik. A szerződés érvénytelensége következményeként kérte annak megállapítását, hogy az örökhagyó hagyatékának egyharmadát, a hagyatékátadó végzésben felsorolt vagyontárgyak egészhez viszonyított egyhatod részét törvényes öröklés jogcímén megszerezte, s kérte a bíróságot ennek részére történő átadására. Másodlagosan hivatkozott követelése jogalapjaként a Ptk. 605. § (2) bekezdésére, állítva, hogy az örökhagyó vagyonában a szerződéskötés és a hagyaték megnyílt közötti időben olyan rendkívüli, 26 millió forintos értéknövekedés következett be, melynek ismeretében a lemondó nyilatkozatát nem tette volna meg.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérték. Azzal védekeztek, hogy az örökhagyó a szerződéskötéskor vagyona értékével kapcsolatban nem tévesztette meg a felperest, mert a vagyon nem haladta meg a 16 000 000 forintos értéket. Állították, hogy édesapja vagyonának terjedelmével a szerződéskötéskor a felperes is tisztában volt. Hivatkoztak arra, hogy az ingatlanok egy részén a szerződéskötést követően különböző beruházásokat végeztek a tulajdonosok, s részben ez okozta az ingatlanok értékének emelkedését. Előadták, hogy az örökhagyó vagyona a szerződéskötést követően egy ingatlannal bővült, így a vagyonban olyan rendkívüli mértékű növekedés, amely a felperes követelését megalapozná, nem következett be.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az I-III. rendű alperes javára együttesen 250 000 forint, a II. rendű alperes javára ugyancsak 250 000 forint perköltség megfizetésére.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a kereset jogalapjaként megjelölt Ptk. 649. § (1) bekezdés b) pontja az adott esetben nem alkalmazható, minthogy nem végrendeleti rendelkezés, hanem szerződés érvénytelenségére hivatkozott a felperes, ezért az elsődleges keresete a Ptk. 210. §-ában megfogalmazott, általános szabályok figyelembevételével bírálendő el.

Hangsúlyozta, hogy a felperes jogi kérdésben való tévedése kizárt, mert a támadott szerződésből kitűnően azt a közjegyző a felek előtt felolvasta, tartalmát, joghatásait megmagyarázta. Nem volt megállapítható sem a szerződő felek közös téves feltevése, sem a felperes lényeges körülmény - a vagyon köre és értéke - tekintetében fennálló tévedése, sem az örökhagyó e tekintetben tanúsított megtévesztő magatartása sem. A szerződés megkötése során ugyan lényeges körülmény, hogy az a leendő örökhagyó mely vagyontárgyaira terjed ki, ám e tekintetben a szerződést egyértelműnek, világosnak, rendelkezését félre nem érthetőnek minősítette, így megítélése szerint ezzel kapcsolatban a felperes a szerződés megkötésekor tévedésben, téves feltevésben nem lehetett.

Az az állítás sem foghatott helyt, hogy a lemondó szerződés csak a **B.** utcai ingatlanra vonatkozott volna, mert ezt az állítást a felperes semmilyen módon nem igazolta, másrészt ez teljes mértékben ellentétben állt az okiratban rögzítettekkel.

A szerződés megkötése szempontjából ugyancsak lényeges körülménynek tekintette az örökhagyó szerződéskötéskori vagyonának értékét, ám ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. Figyelembe vette, hogy a felperes az édesapja vagyonának körével teljes mértékben tisztában volt, az ingatlanok, gépjárművek többségét maga is látta, ismerte és bár a vagyontárgyak értékét az örökhagyó határozta meg, azok hozzávetőleges értékével a felperesnek is tisztában kellett lennie. A perben beszerzett ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapján megállapította, hogy az örökhagyó tulajdonában lévő ingatlan-illetőségek összértéke 2000-ben 15 581 900 forint volt, amely mellett figyelembe véve az eljárásban pontosan nem értékelt ingóságok feltételezett értékét, az a következtetés vonható le, hogy a vagyon összértéke hozzávetőlegesen azonos az örökhagyó által meghatározott értékkel.

A másodlagosan megjelölt jogcímmel összefüggésben rámutatott, hogy a lemondó szerződés ellenére a felperes akkor tarthatna igényt a hagyatékából való részesedésre, ha a szerződéskötést követően az örökhagyó vagyontárgyainak köre tényleges szerzés, számszerű gyarapodás következtében nőtt volna, s ennek eredményeként a vagyongyarapodást rendkívüli mértékűnek kellene tekinteni. Az a körülmény azonban, hogy a szerződéskötéskor megvolt vagyontárgyak értéke, piaci körülmények, e vagyontárgyakon végzett beruházások, munkálatok következményeként növekedett, a lemondási szerződés érvényessége szempontjából közömbös. A szerződés megkötésétől az örökhagyó haláláig ugyanis több év, évtized is eltelhet, mely alatt bármilyen értékváltozás

bekövetkezhet a vagyontárgyak vonatkozásában, s ezzel a lehetőséggel a szerződést kötő feleknek számolniuk is kell. Ez az esetleges értékváltozás a szerződéssel szükségszerűen együtt járó és a szerződő felek által vállalt kockázatnak tekintendő, azaz az ilyen típusú szerződésekben a szerencse-elem is szerepet játszik. Mivel a perbeli esetben az örökhagyó vagyona - egy ingatlantól eltekintve - nem számbelileg gyarapodott a szerződéskötés és a hagyaték megnyílta közötti időben, a kereset e jogcímen sem alapos.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, keresete szerinti határozat hozatalát és az alperesek költségben való marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy a szakértő csak az ingatlanok értékét állapította meg, noha az örökhagyó vagyona nemcsak ingatlanokból állt. Az ingatlanok összértéke tekintetében az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, mert a néhai tulajdonában álló ingatlan-illetőségek 2000. évi összértéke 18 191 000 forint volt. Ezt meghaladóan jelentős készpénzvagyonnal is rendelkezhetett, amit igazol, hogy a lemondási szerződések alapján összesen 4 000 000 forintot kölcsön igénybevétele nélkül fizetett ki a két idősebb gyermekének. Ezen összeg és az ingatlanok összértéke figyelembevételével a felperest kötelesrészre kielégítése címén 2 750 000 forint illette volna. Ezt meghaladóan azonban nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt sem, hogy az örökhagyó jól menő vállalkozást üzemeltetett, amelynek eszközállománya, készletei is voltak. Ezen túlmenően figyelembe kellett volna venni az egyéb, a hagyatéki leltárban felsorolt ingó vagyontárgyakat is, s mindezekre tekintettel nyilvánvaló, hogy az örökhagyó szerződéskötéskori vagyonának mértéke nem 16 000 000 forint volt, így a felperest kötelesrész címén sem csak 2 000 000 forint illette volna.

A másodlagos kereseti jogcímével kapcsolatban az ingatlanforgalmi szakértő véleményére hivatkozással hangsúlyozta, hogy az örökhagyó tulajdonában volt ingatlanok értékében 2000. és 2008. között 38 980 850 forint értéknövekedés következett be, amelyből a beruházások okozta növekmény 13 500 000 forint, melyhez hozzászámítva a szerződéskötés után vásárolt ingatlan-illetőség 6 500 000 forintos értékét, a piaci értéknövekedéstől független vagyon-szaporulat 20 000 000 forint, ami olyan rendkívüli gyarapodásnak tekinthető - a piaci értékváltozás figyelembevételével együtt különösen -, amelyre tekintettel a kereset e jogcímen is alapos.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperes jogban való járatlanságát, valamint azt, hogy egyéb, releváns fogalmakkal sem volt tisztában, így, noha a közjegyző ismertette a lemondási szerződést annak aláírása előtt, azt a felperes nem értette meg, annak jogi következményeivel nem volt tisztában.

Végül kérte, hogy amennyiben az ítélet tábla fellebbezését nem találná alaposnak, személyi körülményeire tekintettel a terhére megállapított perköltség összegét csökkentse.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását és a felperes költségben való marasztalását kérték.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, abból helytálló következtetéseket vont le, döntésével, annak indokolásával is egyetért a másodfokú bíróság, ezért csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel hangsúlyozza az alábbiakat:

A Ptk. 603. § (1) bekezdése szerint megkötött öröklésről lemondó szerződést a szerződési akarat hiánya vagy fogyatékosága miatt a végrendeletre vonatkozó szabályok szerint lehet megtámadni. Ehhez képest a lemondás megtámadható egyebek mellett akkor, ha a lemondót annak megtételére valaminek a téves feltevése vagy valamely utóbb megghiúsult várakozás indította [Ptk. 649. § (1) bekezdés b) pont]. Ebből következően annak ellenére, hogy az örökhagyó valóban nem végrendeletet alkotott - ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletében hangsúlyozta - az elsődleges kereseti kérelmet e szabály alapján kell elbírálni, különösen arra tekintettel, hogy a Ptk. 654. §-a értelmében a megtámadásra vonatkozó ez az igény bármikor érvényesíthető.

Ezzel szemben a Ptk. 210. §-ában nevesített tévedésre alapozott megtámadást - amely egyébként is csak akkor lehet alapos, ha az e joggal élő tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette - a Ptk. 236. § (1) bekezdése szerint egy éven belül kell a másik féllel közölni, majd a közlés eredménytelensége esetében haladéktalanul a bíróság előtt érvényesíteni. A (2) bekezdés a) pontja szerint a megtámadási határidő megkezdődik a tévedés, megtévesztés felismerésekor. Az adott esetben a felperes „tévedését” legkésőbb a hagyatéki eljárás során, a hagyatékátadó végzés meghozatalakor - 2008. november 26. - fel kellett ismerje, ehhez képest keresetlevelét 2010. március 9-én terjesztette elő, azaz az egy éves megtámadási határidőt elmulasztotta. E határidő elévülési jellegű határidő. A II. rendű alperes ellenkérelmében hivatkozott a követelés elévült voltára (13. sorszámú előkészítő irat), a Ptk. 325. § (1) bekezdése szerint pedig az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

Mindezekből következően a felperes elsődleges kereseti kérelmét a speciális szabály - Ptk. 603. § (2) bekezdés, 649. § (1) bekezdés b) pont - alapján kellett elbírálni.

Az ügy érdemével kapcsolatban az ítéletábra kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás szerint az örökhagyó első két, rövidebb ideig tartó házasságából egy-egy gyermek származott, míg a III. rendű alperessel kötött, 46 évi tartó harmadik házasságából született az I. és II. rendű alperes. Nyilvánvaló, hogy utóbbiakkal szorosabb volt a kapcsolata, mint az idősebb gyermekeivel, akik a házasságok felbontása után nem az ő háztartásában, közvetlen gondozásában éltek. Általában az öröklésről való lemondást tartalmazó szerződés megkötése azt a célt szolgálja, hogy az örökhagyó a vele bensőséges viszonyban lévő örökösai érdekeit megvédje az esetleg hozzá nem oly közel álló más örökösökkel szemben, a hagyaték megnyíltakor közöttük esetleg kialakuló vitákat megelőzze. A perbeli esetben is minden bizonnyal ez volt az örökhagyó célja, amikor ajánlatot tett első- és másodszülött gyermekének az öröklésről lemondó szerződés megkötésére, akik ezt az ajánlatot el is fogadták.

Az öröklésről lemondás szerződés, amelyet az örökhagyó és az öröklés sorrendjében ténylegesen öröklésre jogosult törvényes örökös köthet egymással. Ezt az egyébként speciális tartalmú szerződést ugyanúgy, mint más élők közötti kétoldalú szerződést a szerződő felek egybehangzó akaratának kinyilvánítása hozza létre. A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges [Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdés]. Erre tekintettel az a tény, hogy az okiratból kitűnően az örökhagyó maga becsülte meg vagyonának értékét, s azt a felperes elfogadta, a szerződéskötés rendes, megszokott menetébe illeszkedő eljárás, amely magában foglalja azt is, hogy a kötelesrész mértékére tett örökhagyói ajánlatot az örökös elfogadta, ezzel annak mértékét tulajdonképpen együtt határozták meg. A kötelesrész mértékének megállapítása a szerződést kötő felek közötti szerződési alku részét képezi, amely tévedés címén is akkor támadható meg sikerrel, ha a vagyon teljes köre, ebből következően a kötelesrész mértéke tekintetében volt a lemondónak téves feltevése, valamely vagyontárgy meglétéről nem volt tudomása. Ilyen hiányosság azonban a felperes oldalán nem volt megállapítható. Megjegyzi az ítéletábra, hogy ma már kideríthetetlen, hogy 2000-ben, a szerződés megkötésekor eltérő volt az örökhagyó tényleges vagyoni helyzete, annak meghatározásakor ugyanis figyelemmel kell lenni esetleges tartozásaira, kintlévőségeire is. A rendelkezésre álló adatok szerint a felperes az édesapja vagyonával, annak körével tisztában volt, tudta, hogy az örökhagyó milyen vállalkozói tevékenységet folytat, hiszen annak keretében, hacsak rövid ideig is, de dolgozott. A vagyon értékével, számszaki részével kapcsolatos mostani fejtegetés az ítéletábra megítélése szerint nem elégséges ahhoz, hogy arra hivatkozással a lemondási szerződés alappal legyen megtámadható.

Helytállóan hangsúlyozta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az öröklésről lemondó szerződés szerencse-elemet is tartalmaz. Az örökségről a kötelesrészt elérő kielégítés fejében lemondó örökösnek nem kell megvárnia az örökhagyó halálát ahhoz, hogy vagyonának egy részéhez hozzájusson. Hogy a szerződéskötés és a hagyaték megnyílta között mennyi idő telik el, kiszámíthatatlan, pusztán a „szerencsétől” függ, hogy az örökös esetleg hetek, hónapok vagy évtizedek múltán jut hozzá az örökhagyó vagyonából őt illető részhez. Ezt ésszerűen felhasználva, elvileg olyan vagyongyarapodásra tehet szert még az örökhagyó életében, amellyel nemcsak saját, hanem egész családja jövőjét is megalapozhatja. Ehhez képest, erre tekintettel az ilyen szerződést kötő felek akár tudatosan is a reálisnál alacsonyabb mértékben határozhatják meg az örökösöt megillető kötelesrész mértékét, s az ily módon megkötött szerződés sem tekinthető érvénytelennek.

A perbeli esetben a felperes 2000-ben, a szerződés megkötésekor az akkori értékviszonyok figyelembevételével jelentős vagyonhoz jutott, amellyel saját belátása szerint szabadon rendelkezhetett.

A másodlagosan megjelölt jogcímmel kapcsolatban az elsőfokú bíróság által helytállóan kiemelt szempontok mellett nem hagyható figyelmen kívül, hogy e címen a kereset akkor lehet alapos, ha az örökhagyó által a szerződéskötést követően szerzett vagyon miatti vagyonnövekedés rendkívüli forrású és mértékű. A rendes vagyongyarapodás nem alapozza meg ezt az igényt. A rendes vagyongyarapodás körébe tartozik az örökhagyó

szerződéskötéskor megvolt vagyonában a piaci áremelkedés miatt történt értékelkedés, illetve a meglévő vagyon működtetéséből eredő hozam is.

E körben az ítéletábra rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság az ingatlanok figyelembe veendő értékével kapcsolatban nem követett el számítási hibát. A **D., Á. u. ..** szám alatti ingatlant 1995-ben vásárolták meg oly módon, hogy annak 2/4 hányadban lett tulajdonosa az örökhagyó, 1/4 hányadban az I. rendű alperes, további 1/4 hányadban az ő házastársa. Az örökhagyó 2/4 hányadának fele a házastársi vagyonszövetség igény miatt a III. rendű alperest illette, ezért a szakértő által megállapított 5 500 000 forint (ami az ingatlan felének az értéke) 1/2 része vehető figyelembe az örökhagyó vagyonaként, ebből következően a bíróság számítása helyes, a fellebbezés érvelése nem helytálló.

Az ingatlanok értéke mellett a felperes - noha a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási kötelezettség őt terhelte - nem tudta igazolni, hogy az egyéb vagyonelemek tekintetében a szerződést követő időszakban olyan rendkívüli vagyonnövekedés következett volna be, amelyre figyelemmel a kereset e jogcímen helyt foghatott volna.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy ő úgy vélte, hogy a lemondási szerződés csak a **B.** utcai ingatlanra vonatkozik. E tekintetben az ítéletábra nem kívánja megismételni az elsőfokú bíróság helytálló indokolásának ide vonatkozó részét, azt csupán annyival egészíti ki, hogy a felperes előadása szerint is a szerződés megkötését az édesapja kezdeményezte, márpedig, ha az valóban csak a **B.** utcai ingatlanra vonatkozott volna, azzal a szerződés örökhagyói motivációját figyelembe véve, nem érte volna el a célját, az egyéb vagyontárgyakkal összefüggésben a leszármazói közötti vitát nem zárta volna ki.

Nem hagyható figyelmen kívül e tekintetben a felperes házastársának tanúvallomása sem, aki a 2011. január 11-i tárgyaláson egyebek mellett úgy nyilatkozott, hogy „amikor én láttam a lemondási szerződést ... az volt a véleményem, hogy a férjem megkapta a kétmilliót és ezzel le van tudva minden”. E nyilatkozatra tekintettel vélhetően a felperes is tisztában volt azzal, hogy a szerződés alapján a 2 000 000 forintot nemcsak a **B.** utcai ingatlanból, hanem az édesapja összesen vagyonából majdan őt illető örökségről való lemondás fejében is kapta. Azt, hogy a szerződésben meghatározott köteles rész mértéke reális, igazolni látszik az, hogy az ugyanilyen tartalmú szerződést kötő, ugyanilyen összeget átvevő testvére a szerződést nem támadta meg.

A Pp. 26. §-ának megfelelően a felperes jelölte meg a pertárgy értékét 21 457 068 forintban. A pernyertes alperesek javára az elsőfokú bíróság a jogi képviselőjük munkadíjából álló perköltség megfizetésére kötelezte a pereszes felperest. A jogi képviselő munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-a értelmében elsősorban a pertárgy értéke alapján kell megállapítani, a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység figyelembevételével. Az elsőfokú bíróság a R. 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint megállapítható munkadíjat a 3. § (6) bekezdése alapján lényegesen csökkentette - ezt az alperesek fellebbezéssel nem kifogásolták -, s az ítéletábra annak további mérséklésére nem látott lehetőséget, döntően a pertárgy értékére figyelemmel, ám emellett értékelte,

hogy az alperesek képviselői valamennyi tárgyaláson jelen voltak, előkészítő iratokat nyújtottak be.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelen volt, ezért a felperes köteles az alperesek részére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az ítélet tábla a képviselők munkadíját számolta el, amelynek összegét a R. 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg, továbbá az I-III. rendű alperes képviselője esetében figyelembe vette a R. 4/A. § (1) bekezdése szerint elszámolandó általános forgalmi adót is.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

D e b r e c e n, 2012. március 29.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -